

MUTLU PRENS

Oscar WILDE

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler 24

MUTLU PRENS

Oscar WILDE

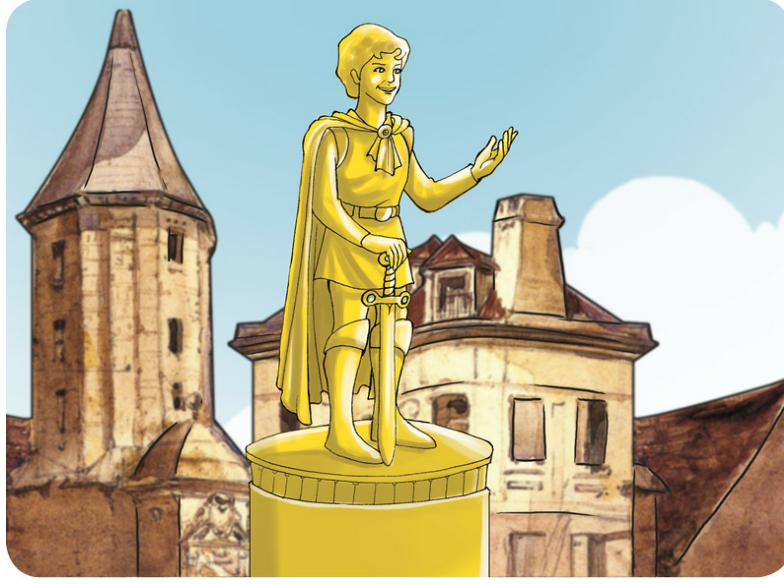
MUTLU PRENS

**Hazırlayan:
Murat MAT**

Zambak
YAYINLARI

MUTLU PRENS

Mutlu Prens'in heykeli, şehrin yüksekçe yerinde uzun bir sütunun üzerinde duruyordu. Bu heykelin her tarafı incecik, altın yapraklarla kaplanmıştı. Gözlerinin yerinde bir çift parlak zümrüt ve kılıcının kabzasında da kocaman, kırmızı bir yakut parlıyordu.

Herkes bu heykeli hayran hayran inceliyordu. Sanat konusunda üne sahip olmak isteyen bir belediye meclisi üyesi:

– Rüzgârgülü kadar güzel, dedi. Daha sonra insanların kendisini zevksiz bulmalarından çekinerek: “Tabi, bir rüzgârgülü kadar işe yaradığı yok.” diye ekledi.

Aklı başında bir anne, yapılması mümkün olmayan şeyler için ağlayan çocuğuna:

– Neden sen de biraz Mutlu Prens gibi davranmıyorsun? O, herhangi bir şey için ağlamayı aklından bile geçirmezdi, diye sordu.

Bu harikulade heykeli hayranlıkla seyreden mutsuz bir adam: “Dünya üzerinde gerçekten mutlu birinin olması beni sevindirdi.” diye mırıldandı.

Kırmızı pelerinler giymiş yetimhane çocukları, okuldan dışarı çıktıklarında hep bir ağızdan:

– Tıpkı bir melek gibi görünüyor, diye bağıştılar.

Çocukların matematik öğretmeni:

– Nereden biliyorsunuz? Hiç melek görmediniz ki, diye çıkıştı.

Çocuklar yine hep bir ağızdan:

– Rüyalarımızda hep melekleri görüyoruz, diye cevap verdiler. Çocukların hayallere kapılmalarını hoş karşılamayan matematik öğretmenleri, kaşlarını çatarak çocuklara baktı.

Bir gece şehrin üstünden küçük bir kırlangıç uçuyordu. Arkadaşları altı hafta önce Mısır'a göç etmişlerdi fakat o, geride kalmıştı. Çünkü ilkbahar başında, hayatında gördüğü en güzel sarı su kamışını çok sevmişti. Onunla dost olmuş ve arkadaşlarıyla yola çıkamamıştı. İri, sarı bir kelebeği kovalamak için alçaldığında nehrin kenarında, o su kamışını görmüştü. Lafi ağzında evirip çevirmekten hoşlanmayan küçük kırlangıç, hemen konuya girdi:

– Seninle arkadaş olabilir miyim, diye sordu.

Sarı su kamışı başını nazlı nazlı eğerek onu selamladı. Böylece kırlangıç, sürekli onun çevresinde narin kanat çırpışlarıyla uçmaya başladı. Kanatları suya değdikçe nehrin üzerinde gümüş halkalar

meydana geliyordu. Bunlar onun iltifatlarıydı. Sevgisini ancak su kamışının etrafında uçarak dile getirebiliyordu. Kırlangıcın sevgisi, bütün yaz bu şekilde devam etti.

Diğer kırlangıçlar: “Bu çok komik bir dostluk.” diye cıvıldaştılar. Yaz sona ermişti. Bütün kırlangıçlar sonbaharda sıcak ülkelere doğru uçup gittiler.

Arkadaşları gittikten sonra küçük kırlangıç, kendini yalnız hissetmeye başladı; arkadaşından sıkıldı. Kırlangıç: “Hiç konuşmuyor.” diye kendi kendine söylendi bir defasında. Acaba kendisi gibi gezmeyi seviyor muydu? Bunu merak eden küçük kırlangıç en sonunda sordu:

– Benimle birlikte uzaklara gelir misin?

Su kamışı, hayır anlamında başını salladı; çünkü bağlıydı.

Kırlangıç:

– Sen benimle alay ediyorsun! Ben Mısır’a, piramitlerin bulunduğu yere gidiyorum. Hoşça kal, diye bağırarak yükselip uzaklara doğru kanat açtı.

Bütün gün kanat çırpıp geceleyin şehre ulaştı. ”Nerede konaklayacağım. İnşallah burada benim için uygun bir yer vardır.” diye söylendi. Sonra yüksek bir sütunun üzerinde duran heykeli gördü. “Geceyi burada geçirebilirim.” diye cıvıldadı. “Burası temiz havası olan güzel bir yere benziyor.”

Böylece uçarak Mutlu Prens’in ayakları arasına kondu. Uykuya dalmadan önce etrafına bakınarak kendi kendine: “Altın’dan bir yatak odasında yatıyorum.” diye mırıldandı. Fakat tam başını kanadının altına alıp uyumaya hazırlanıyorken üzerine bir su damlası düştü ve tüylerini ıslattı. “Ne garip.” diye bağırdı. “Gökyüzünde tek bir bulut bile yok, yıldızlar pırıl pırıl ışıldıyor ve bu havada yağmur yağıyor. Kuzey Avrupa’nın iklimi gerçekten çok tuhaf. Şimdi su kamışı burada olsa yağmurun yağmasına çok sevinirdi ama bencil biri olduğu için hoşlanırdı sadece.”

Sonra başka bir damla daha düştü. “Eğer yağmurdan korumuyorsa bir heykel ne işe yarar ki?” diye söylendi. “Kendime güzel bir baca kovuğu bulmalıyım.” diyerek uçup gitmeye karar verdi.

Fakat tam kanatlarını açacakken üçüncü bir damla da başına düşüverdi. Başını yukarı kaldırıp baktığında bir de ne görsün? Mutlu Prens'in altın yanaklarından aşağıya gözyaşları dökülüyordu. Heykelin yüzü ay ışığında o kadar güzel görünüyordu ki küçük kırlangıcın yüreği merhametle doldu.

– Sen de kimsin, diye sordu.

– Ben Mutlu Prens'im.

– Madem mutlusun, öyleyse neden ağlıyorsun ki? Gözyaşlarınla beni sıırıslıklam ettin, dedi.

Heykel:

– Ölmeden önce bir insan yüreği taşıyorken gözyaşı nedir bilmezdim. Sans-Souci Sarayı'nda yaşıyordum. Elem ve kederin oraya girmesine izin verilmezdi. Benim için her şey o kadar güzeldi ki duvarın öte tarafında neler olduğunu merak dahi etmezdim. Saraydakiler bana Mutlu Prens ismini takmışlardı. Gerçekten de çok mutluydum. Eğer zevk ve eğlence gerçekten mutluluk demekse!... Şimdi buradan şehrimin bütün çirkinliklerini ve sefaletini görebiliyorum. Kurşundan bir kalbim olmasına rağmen gözyaşlarıma engel olamıyorum, dedi.

Küçük kırlangıç kendi kendine: “Ne! Yoksa bu iyilikle çarpan yürek som altından değil mi?” diye söylendi. Kırlangıç başkaları hakkındaki kendi yorumlarını yüksek sesle söylemeyecek kadar ince düşünceliydi.

Heykel, tatlı ve kısık bir sesle:

– Çok uzaklarda... Çok uzaklardaki dar sokaklardan birinde yoksul bir ev var. Evin açık penceresinden masanın başında çalışan bir kadın görüyorum. Zayıf, yıpranmış, yorgun bir yüzü var. Terzi olan bu kadıncağzın parmakları dikiş dikmekten delik deşik olmuş. Saten bir elbisenin üzerine çarkifelek çiçekleri işliyor. Bu elbiseyi saraydaki baloda kraliçenin yardımcılarında biri giyecek. Odanın bir köşesindeki yatakta kadının küçük, hasta çocuğu yatıyor. Çocuğun ateşi çok yükselmiş ve portakal sayıklıyor. Ama annesinin ona vereceği çeşme suyundan başka hiçbir şeyi yok. Zavallı çocuk ağlıyor. Kırlangıç, kırlangıç, küçük kırlangıç! Kılıcımın kabzasındaki şu kırmızı yakutu onlara götürmez misin? Benim ayaklarım şu sütuna bağlı, hareket edemiyorum, dedi.

Kırlangıç:

– Arkadaşlarım beni Mısır'da bekliyorlar. Arkadaşlarım Nil Nehri'nin aşağısına uçtular ve şimdi nilüfer çiçekleriyle konuşuyorlar. Sonra da uyumak için büyük kralın mezarına gidecekler, diye karşılık verdi.

Prens:

– Kırlangıç, kırlangıç, küçük kırlangıç! Benim için bir gece daha kalamaz mısın? Benim habercim olursun. Hasta çocuk çok susamış, annesi de çok üzgün, dedi.

Kırlangıç:

– Küçük erkek çocuklarından hoşlandığımı hiç sanmıyorum. Geçen yaz nehir kenarında yaşarken değirmencinin yaramaz iki oğlu beni hep taşlardı. Tabi ki hiç isabet ettiremediler. Övünmek gibi olmasın biz kırlangıçlar çok hızlı uçarız. Üstelik ben çevikliğiyle ünlü bir aileden geliyorum. Fakat yine de o afacanların bana yaptıklarını unutmuş değilim, diye karşılık verdi.

Bu sözleri dinleyen heykel, öylesine hüznü bakıyordu ki... Küçük kırlangıcın kalbi yumuşadı, söylediklerine pişman oldu. Kırlangıç:

– Burası çok soğuk. Fakat senin hatırın için bir gece daha burada kalıp habercin olacağım, dedi.

Mutlu Prens:

– Teşekkür ederim, küçük kırlangıç, dedi.

Daha sonra küçük kırlangıç Prens'in kılıcının kabzasındaki büyük kırmızı yakutu yerinden söktü. Onu gagasına aldı ve şehrin çatılarının üzerinden uçup gitti.

Sonunda aradığı o yoksul eve ulaştı ve içeriye göz attı. Ateşler içinde yanan çocuk, yatakta dönüp duruyordu. Yorgunluktan harap olan zavallı annesi de yerde uyuyakalmıştı. Küçük kırlangıç, pencereden içeri girdi. Gagasındaki kırmızı yakutu masanın üzerine, kadının yüzüğünün yanına bıraktı. Sonra da sessizce yatağın olduğu tarafa uçtu. Kanatlarını çırparak ateşler içinde yanan çocuğu serinletmeye çalıştı. Çocuk: “Bu oldukça iyi geldi, ateşim de düşüyor olmalı. İyileşiyorum galiba.” diye mırıldanarak uykuya daldı.

Döndükten sonra Mutlu Prens’in yanına giden küçük kırlangıç, olanları ona bir bir anlattı.

– Çok garip! Hava çok soğuk olmasına rağmen artık üşümüyorum. Hatta içimde tuhaf bir sıcaklık hissediyorum, dedi.

Prens:

– Üşümüyorsun, çünkü bir iyilik yaptın, dedi.

Küçük kırlangıç, derin düşüncelere daldı ve sonra da uyuklamaya başladı. Düşünmek her zaman uykusunu getirirdi.

Gün ışıyınca uyanarak nehrin aşağısına uçtu ve orada yıkandı. Köprünün üzerinden geçen Doğa Bilimleri Akademisinin kuş bilimci profesörü: “Akıl almaz bir durum, kış mevsiminde bir kırlangıç!” diye söylendi. Sonra da yerel gazeteye bu konuyla ilgili uzunca bir mektup yazdı. Herkes profesörün yazdığı bu ilginç yazıyı birbirine okudu ama hiç kimse bir şey anlamadı. Çünkü yazı anlamını bilmedikleri bir sürü kelimeyle doluydu.

Yola çıkacağına oldukça sevinen kırlangıcın keyfi yerine gelmişti. “Bu gece Mısır’a uçuyorum.” dedi. Şehirdeki tüm büyük anıtları dolaştı. Sonra da uzunca bir süre bir mabedin kubbesinde oturdu. Nereye gitse serçeler kendi aralarında: “Ne kadar seçkin bir yabancı.” diye cıvıldaşıyorlardı. Bu sözler, küçük kırlangıcın çok hoşuna gitmişti.

Ay, gökyüzünü aydınlatmaya başlayınca kırlangıç tekrar Mutlu Prens’in yanına döndü. Ona:

– Mısır’dan istediğiniz bir şey var mı efendim? Biraz sonra yola çıkıyorum da, diye neşeyle sordu.

Prens:

– Kırlangıç, kırlangıç, güzel kırlangıç, benimle bir gece daha kalamaz mısın, dedi.

Kırlangıç:

– Arkadaşlarım beni Mısır’da bekliyorlar. Dostlarım yarın ikinci çağlayana uçacaklar, diye cevap verdi.

Prens, yalvaran bir ses tonuyla:

– Kırlangıç, kırlangıç, güzel kırlangıç! Uzakta, şehrin diğer ucunda, tavan arasında yaşayan genç bir adam görüyorum. İçinde solmuş menekşeler bulunan bir vazunun yanındaki bir masaya eğilmiş. Masanın üzeri kâğıtlarla dolu. Genç adamın kıvrıkcık saçları, kocaman güzel gözleri var. Tiyatro müdürünün sipariş vermiş olduğu bir oyunu yazmaya çalışıyor. Ancak orası yazı yazılamayacak kadar soğuk. Soğuktan elleri kalem tutamıyor. Sobasındaki ateş sönmüş ve açlıktan bayılmak üzere, dedi.

Merhametli kırlangıç:

– Seninle bir gece daha kalacağım. O genç adama da yakut mu götüreceğim, dedi.

Mutlu Prens:

– İsterdim ama ne yazık ki verecek başka yakutum yok. Geriye sadece gözlerim kaldı. Onlar binlerce yıl önce Hindistan’dan getirilmiş çok ender bulunan gerçek bir zümrüttür. Gözlerimden birini çıkar ve o genç adama götür. O da bu zümrüdü mücevherciye götürüp satar ve kendine yakacak odun alır. Böylece yazdığı oyunu da bitirir, dedi.

Kırlangıç:

– Sevgili Prens’im, gözünüzü çıkartamam, diyerek ağlamaya başladı.

Prens kararlı bir ses tonuyla:

– Kırlangıç, kırlangıç, güzel kırlangıç! Sana verdiğim emri yerine getir. Bunu yapmanı ben istiyorum, dedi.

Bunun üzerine kırlangıç, Mutlu Prens’in gözlerinden birini yerinden söktü. Genç adamın yaşadığı tavan arasına doğru kanat çırpıp. Oraya varınca çatıda bulunan bir delikten içeriye girdi.

Genç adam, başını ellerinin arasına almış öylesine kara kara düşünüyordu. Odaya giren kırlangıcın kanat seslerini bile duymadı. Bir zaman sonra başını kaldırıp baktığında solmuş menekşelerin yanında duran muhteşem gök zümrüdü gördü. “Biliyordum!” diye bağırdı. “Bir gün benim değerimi anlayacaklarını biliyordum. Bunu zengin bir hayranım getirmiş olmalı. Şimdi oyunumu yazıp bitirebilirim.”

Genç adam çok mutlu görünüyordu.

Ertesi gün kırlangıç, limana doğru uçtu. Büyük bir geminin direğinin üzerine konarak etrafi seyretmeye başladı. Denizciler, kocaman sandıkları kalın halatlarla gemiye çekiyordu. Her sandık geldiğinde: “Heyya mola!” diye bağıyorlardı. Küçük kırlangıç: “Ben Mısır’a gidiyorum.” diye çığlık attı ama hiç kimseye sesini duyuramadı. Ay, gökyüzünde iyice yükseldiğinde kırlangıç yine Mutlu Prens’in yanına gitti:

– Sana veda etmeye geldim, dedi.

Prens:

– Kırlangıç, kırlangıç, güzel kırlangıç! Bir gece daha kalamaz mısın, dedi.

Kırlangıç:

– Kış geldi. Yakında dondurucu soğuklar başlayacak, buraya da kar yağacak. Mısır'da ise hava sıcaktır. Yeşil palmiye ağaçlarını güneş ısıtıyordur. Nil Nehri'nin çamurlu sularında yatan timsahlar tembel tembel etrafını izliyordur. Arkadaşlarım, Baalbek Tapınağı'na şimdi yuvalarını yapıyordur. Pembe ve beyaz güvercinler de cıvıldaşarak onları seyrediyordur. İlkbaharda tekrar buraya dönerken sana, verdiğin o güzel mücevherlerden getireceğim. Yakut güllerden daha kırmızı, zümrüt de denizlerden daha mavi ve parlak olacak, diye cevap verdi.

Mutlu Prens:

– Aşağıdaki meydana bak. Orada kibrit satan küçük bir kız oturuyor. Az önce elindeki kibrit kutularını yolun kenarındaki su birikintisine düşürdü. Kibritlerin hepsi ıslandı; artık onları satamaz. Eğer evine biraz olsun para götüremezse babasından azar işitecek. Bu yüzden ağlıyor. Ayaklarında ne ayakkabısı ne de çorapları var. Başında şapkası bile yok, güzel saçlarıysa ıslanmış. Hadi, diğer gözümü çıkar ve o küçük çocuğa ver ki babasından azar işitmesin, dedi.

Kırlangıç:

– Seninle bir gece daha kalabilirim ama benden diğer gözündeki zümrüdü sökmemi isteme. O zaman kör olursun, diye karşılık verdi.

Prens, kararlı bir ses tonuyla:

– Kırlangıç, kırlangıç, küçük kırlangıç! Sana verdiğim emri yerine getir. Bunu yapmanı istiyorum, dedi.

Bunun üzerine kırlangıç, Mutlu Prens'in diğer gözündeki zümrüdü de yerinden çıkardı. Doğruca kibritçi kızın yanına uçtu. Kızın önünden geçerken zümrüdü onun avucuna bıraktı. Kibritçi kız:

– Aaa! Bu ne kadar güzel bir cam parçası, diye çılgık attı ve neşeyle evine doğu koşmaya başladı.

Kırlangıç, görevini yerine getirdikten sonra Prens'in yanına döndü.

– Artık kör oldun. Şimdi sana bir dost gerek. Bundan sonra senin yanından hiç ayrılmayacağım, dedi.

Prens:

– Hayır, küçük kırlangıç, hayır! Böyle bir fedakârlığı kabul edemem. Sen artık Mısır'a gitmek zorundasın, dedi.

Küçük kırlangıç:

– Senin yanından hiç ayrılmayacağım, diye karşılık verdi. Prens'in ayaklarının dibinde uykuya daldı.

Ertesi gün sabahtan akşama kadar Prens'in omzuna tüneyip ona, gezip dolaştığı ülkelerin öykülerini anlattı. Nil Nehri kıyılarında, uzun sıralar hâlinde yaşayan ve nehirdeki altın balıkları avlayan kırmızı balıkçıl kuşlarından söz etti. Deve kervanlarının yanı sıra ağır ağır yürüyen ve kehribar tespihleri çeken tüccarları anlattı. Palmiye ağaçlarında uyuyan yeşil yılanlardan bahsetti. Büyük gölde geniş yaprakların üzerinde dolaşan ve sürekli kelebeklerle savaştan cüceleri anlatıp durdu.

Prens:

– Sevgili küçük kırlangıç, bana şaşırtıcı şeyler anlatıyorsun. Fakat bu dünyadaki hiçbir şey elem kadar gizemli değildir. Küçük kırlangıç, şehrimin üzerinde uç ve bana gördüklerini anlat, dedi.

Küçük kırlangıç, o şehirde olanları görmek için kanat çırdı. Kapılarında dilenciler otururken zenginlerin güzel evlerinde zevk ve sefa içinde yaşadıklarını gördü. Yoksul mahallelerin karanlık,

dar sokaklarını dolaştı. Burada açlık çeken çocukların karanlık sokaklara boş gözlerle baktıklarını gördü. Köprünün kemeri altında soğuktan donmamak için birbirine sarılmış yatan iki kardeşe rastladı. Çocuklar: “Acıktık! Karnımız çok aç!” diye ağlıyorlardı. Oradan geçmekte olan bir bekçi:

– Burada yatamazsınız, haydi kalkın bakalım, diye bağıınca zavallılar nereye gideceklerini bilemediler. Yerlerinden kalkarak yağmurun altında kaçıştılar.

Şehrin üzerinde dolaştıktan sonra Prens’in yanına dönen kırlangıç, gördüklerini ona bir bir anlattı. Prens:

– Benim her yanım en değerli altın yapraklarla kaplı. Üzerimdeki bu yaprakları teker teker koparıp yoksul halkıma dağıtmalıyım. Yaşayan insanlar, altının her zaman mutluluk getireceğine inanırlar, dedi.

Küçük kırlangıç, bütün altın yaprakları tek tek koparıp yoksul insanlara dağıttı. Mutlu Prens’in ihtişamlı görüntüsünün yerini şimdi, sönmüş, gri bir kurşun yığını almıştı. Buna karşılık sokaklarda gülüp oynamaya başlayan çocukların yanakları dolgunlaşıp pembeleşiyor. “Artık yiyecek ekmeğimiz var.” diye sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Bir zaman geçti gökyüzünden karlar düşmeye başladı. Karla birlikte hava iyice soğudu. Sokaklar, gümüşten yapılmış gibi parlıyordu. Evlerin saçaklarından kristal hançerlere benzeyen uzun, sivri buzlar sarkıyordu. İnsanlar kürklerine sarılmışlardı. Kırmızı şapkalı çocuklar buzların üzerinde bir

oraya bir buraya neşeyle kayarak eğleniyorlardı.

Zavallı küçük kırlangıç, her geçen gün daha çok üşüyordu ama Prens'i de öylesine çok seviyordu ki onu bir türlü terk edemiyordu. Fırıncının ortalarda görünmediği zamanlarda fırın kapısının önündeki ekmek kırıntılarıyla karnını doyuruyordu. Kanatlarını çırparak ısınmaya çalışıyordu.

Bu soğuklar küçük kırlangıcı her geçen gün bitiriyordu. Kırlangıç, kendisinin bu soğuğa daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Onun, Prens'in omzuna son kez uçup veda edecek kadar kuvveti kalmıştı. Kendini toparlamaya çalışarak Prens'in omuzlarına uçtu: "Elveda, sevgili Prens'im!" diye mırıldandı. "Ellerini öpmeme izin verir misin?"

Prens:

– Sonunda Mısır'a gitmeye karar verdiğine çok sevindim küçük kırlangıç. Buralarda gereğinden fazla kaldın. Beni yanaklarımdan öpmelisin; çünkü seni çok seviyorum, dedi.

Küçük kırlangıç:

– Bu defa Mısır'a gitmiyorum. Hep yanında kalacağım. Hayatımın sonuna kadar senin yanında kalabilirim, öyle değil mi, dedi.

Bunları söyledikten sonra Mutlu Prens'i yanaklarından öptü. Küçük kırlangıcın cansız bedeni Prens'in ayaklarının dibine düşüverdi.

Tam o sırada heykelin içinden garip bir çıtırtı duyuldu. Sanki bir şeyler kırılıyor gibiydi. Evet, gerçekten de bir şey kırılmıştı. Kırılan şey; Mutlu Prens'in kurşundan yapılmış kalbiydi. Kalp çatlayıp ikiye ayrılmıştı. Kış gerçekten de çok soğuk geçiyordu...

Ertesi sabah erken saatlerde belediye başkanı, meclis üyelerinden oluşan bir toplulukla meydandan geçiyordu. Sütunun hizasına geldiğinde başını heykele çeviren başkan:

– Aman Allah'ım! Ne olmuş buna? Mutlu Prens ne kadar çirkin görünüyor, dedi.

Belediye başkanının doğru-yanlış her sözünü onaylamaya alışık olan meclis üyeleri:

– Gerçekten çok çirkin, berbat görünüyor, diye bağıştılar.

Daha iyi incelemek için heykelin yanına yaklaştılar. Belediye başkanı:

– Kılıcın kabzasındaki yakut yerinde yok. Gözlerindeki de sökülmiş. Üzerindeki altınların yerinde de yeller esiyor. Bizim altından yapılmış Mutlu Prens'imiz gitmiş de yerine bir dilenci gelmiş. Bu hâliyle dilenciden bile kötü görünüyor, dedi.

Meclis üyeleri de:

– Evet, bir dilenciden daha kötü görünüyor, diye tekrarladılar.

Belediye başkanı:

– Heykelin ayakları dibinde de ölü bir kuş yatıyor. Kuşların burada ölmesini yasaklıyorum. Bununla ilgili hemen bir genelge çıkartalım, diye ekledi.

Belediye meclisi sekreteri bunu hemen not aldı.

Üniversitenin sanat profesörü:

– Güzel görünmediğine göre burada bulunmasının da gereği yok, dedi.

Bundan sonra Mutlu Prens'i bulunduğu yüksek sütunun üzerinden aşağıya indirdiler ve dökümhaneye götürüp erittiler. Belediye başkanı, eritilen madenin nerede kullanılacağını kararlaştırmak için bir toplantı yaptı. Başkan:

– Şehrimize yeni bir heykel gerekiyor. Tabii ki bu heykel benim heykelim olmalı. Bu sefer benim heykelim yapılmalı, dedi.

Belediye meclis üyelerinin her biri:

– Olmaz, oraya benim heykelim dikilmeli, diye bağrışarak kavga etmeye başladılar. Onları en son gördüğümde hâlâ kavga edip tartışıyorlardı.

Dökümhanede çalışan işçilerden birisi:

– Ne garip bir durum! Bu heykelin çatlamış olan kalbi bir türlü erimiyor. Öyleyse bir işimize yaramaz; atalım gitsin, dedi.

İşçiler, o kalbi alarak kırlangıcın ölüsünün de bulunduğu çöplüğe attılar.

Bütün bunları gören Allah, meleklerden birisini dünyaya göndererek:

– Git ve bana şehirdeki en değerli iki şeyi getir, dedi.

Melek de gidip kurşun bir kalp ile ölü bir kuş getirdi.

– İyi bir seçim yaptın, dedi Allah. Bu küçük kuş, cennette sonsuza dek şakıyacak. İyi kalpli bu insan da içinde altın ırmaklar bulunan cennetimde gerçek mutluluğu tadacak.

YILDIZ ÇOCUK

Evvel zaman içinde iki yoksul oduncu büyük bir çam ormanından geçerek evlerine gidiyorlardı. Kış mevsiminin zehir gibi soğuk bir gecesiydi. Yerde, ağaç dallarında kalın bir kar tabakası vardı. Oduncular geçerken ağaçların ince dalları kar yüzünden kopup duruyordu. Dağdan akan çağlayanın yanına geldikleri zaman onu havada donmuş buldular. Çünkü iliklere işleyecek dondurucu bir soğuk vardı.

Hava öylesine soğuktu ki hayvanlar ve kuşlar bile ne yapacaklarını şaşırılmıştı.

Kurt, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış çalıların üzerinden atlarken: “Uuu!” diye homurdandı. “Bu tam anlamıyla canavarca bir hava. Hükûmet niçin çaresine bakmıyor?”

Yeşil keten kuşları:

– Cik! Cik!Cik! Yaşlı dünya beyaz bir elbise giymiş, diyerek şakıldılar.

Kumrular birbirlerine: “Bu beyaz örtü dünyanın gelinliği.” diye fısıldadı.

Küçücük pembe ayakları soğuktan donmuştu. Fakat onlar yine de duruma güzel bir şekilde bakmayı görev biliyorlardı.

Kurt:

– Bunların hepsi hükûmetin suçu diyorum size. Bana inanmazsanız, sizi yerim, diye hırladı. Kurdun son derece pratik bir kafa yapısı vardı. Tartışma konusu bulmakta da hiçbir zaman sıkıntı çekmezdi, diye hırladı.

Doğuştan filozof olan ağaçkakan:

– Bana kalırsa, bazı şeylerin açıklaması için çok fazla bilgiye gerek yok. Bir şey nasılsa öyledir. Şu anda da korkunç bir soğuk var, diyerek söze karıştı.

Evet, gerçekten de korkunç bir soğuk vardı. Yüksek köknar ağacının kovuğunda yaşayan sincaplar, ısınabilmek için birbirlerinin burunlarını ovuşturup duruyorlardı. Tavşanlar yuvalarına kıvrılıp yatmış, dışarıya bakmayı bile göze alamıyordu. Havanın soğukluğundan hoşlananlar, sadece büyük boynuzlu baykuşlardı. Tüyleri kırağıdan kaskatı kesildiği hâlde onlar hiç aldırılmıyordu. O iri sapsarı gözlerini yuvarlaya yuvarlaya ormanın bir başından öbür başına: “Guug! Guuug! Guuuug! Hava ne soğuk!” diye birbirlerine sesleniyorlardı.

Bu arada iki oduncu parmaklarını hızla hohlayarak, yerdeki donmuş karları çiğneye çiğneye

durmadan yürüyorlardı. Bir defa rüzgârın kümelediği derin bir kar yığınının içine düştüler. Un öğüten değirmenciler gibi tepeden tırnağa bembeyaz kesilmiş olarak çıktılar. Bir kez de donmuş bataklığın sert buzları üstünde ayakları kayıp yere serildi. Sırtlarındaki çalı çırpı demetleri yere düştü, dağıldı. Onları toplayıp yeniden demet yapmak zorunda kaldılar. Sonra bir ara yollarını kaybettiklerini zannederek büyük bir korkuya kapıldılar. Çünkü karın, kolları arasında uyuyanlara çok acımasız davrandığını biliyorlardı. Ama cesaretlerini toplayıp izlerine basa basa, sakınarak geldikleri yoldan geri döndüler. Ormanın dışına çıkınca ayakları dibinde uzanan vadinin aşağısında, oturdukları köyün ışıklarını gördüler.

Kurtuldukları için öyle sevinmişlerdi ki kahkahalarla güldüler. Gözlerine bütün dünya gümüşten, Ay ise altından bir çiçek gibi göründü.

Gelgelelim, gülmeleri geçince yine üzüntüye kapıldılar. Çünkü yoksullukları akıllarına gelmişti. Biri ötekine dönerek:

– Dünyada mutluluk ve neşenin bizim gibiler için değil de zenginler için olduğunu biliyoruz. O hâlde ne diye neşelendik, dedi.

Yol arkadaşı:

– Doğru! Kimine çok verilmiş, kimine az. Acı ve üzüntüden başka dünyada hiçbir şey eşit bölüştürülmemiş, dedi.

Onlar, böyle sefil durumlarından yakınırken garip bir olay oldu. Gökyüzünden parlak, güzel bir yıldız kaydı. Gökyüzünün bir kenarında duran yıldız, öteki yıldızların yanından geçerek kayıverdi. Olay, oduncuların meraklı bakışları arasında bir anda gerçekleşmişti. Sanki kayan yıldız, biraz uzakta, söğüt ağaçlarının ardına inivermiş gibi geldi onlara.

Odunculardan biri:

– O yıldızın düştüğü yerde küplerle altın vardır. Onu ilk önce kim bulursa altınlar onundur, diye haykırdı. Oduncular altınlara sahip olmak için öyle can atıyorlardı. Bu sözleri duyar duymaz hemen o yöne doğru koşmaya başladılar.

Odunculardan biri arkadaşından daha hızlı koştuğu için diğerini geride bıraktı. Söğüt ağaçlarının arasından kendisine yol açarak öbür yana geçti. Birde ne görsün! Gerçekten, beyaz karların üstünde altın gibi parlak bir şey yatıyordu. Oduncu hemen o yöne doğru koştu, yere eğilip elleriyle ona dokundu. Altın ipliklerle dokunmuş, üzerine garip yıldız desenleri işlenmiş, defalarca katlanmış bir pelerindi bu. Oduncu, arkadaşına:

– Gökyüzünden inen hazineyi buldum, diye bağırdı. Arkadaşı da gelince karın içine oturdular, altınları bölüşmek için pelerinin katlarını gevşettiler. Ama bir de ne görsünler! Pelerinin içindeki ne altın ne gümüş ne de herhangi bir tür hazineydi! Yalnızca uyuyan küçücük bir çocuktü.

Odunculardan biri, ötekine:

– Bu, umudumuzun acı bir sonu... Ne talihsizmişiz, bu çocuğun bir insana ne gibi yararı dokunabilir? Haydi, çocuğu burada bırakıp yolumuza devam edelim. Bizler yoksul kişileriz, kendi çocuklarımızın ekmeğini başkalarına yediremeyiz, dedi.

Ama arkadaşı:

– Hayır, çocukcağızı burada karın içinde ölüme terk etmek acımasızlıktır. Ben de en az senin kadar yoksulum. Benim tenceremde de azıcık bir yemek bulunurken doyurmak zorunda olduğum birçok boğaz var. Ama yine de çocuğu alıp evime götüreceğim. Karım ona bakar, diye karşılık verdi.

Daha sonra çocuğu büyük bir dikkatle kaldırıp kucağına aldı. Dondurucu soğuktan korumak için pelerine sıkıca sardı ve yokuş aşağı köy yolunu tuttu. Arkasından gelen arkadaşı onun yufka

yürekliliğine şaşır kalmıştı.

Köye vardıkları zaman, arkadaşı:

– Çocuğu sen aldın, bana da pelerini ver. En azından bulduğumuzu paylaşmış oluruz, dedi.

Ama diğer oduncu: “Hayır, pelerin ne senin ne de benim, çocuğa ait.” diye cevap verdi. “Allah’a ısmarladık.” dedikten sonra kendi evine vardı, kapıyı çaldı.

Karısı, kocasının eve sağ salim döndüğünü görünce sevinçten adamın boynuna sarıldı. Sırtından çalı çırpı demetini indirdi, çizmelerinin karlarını süpürdü. Sonra onu içeri davet etti.

Kocası:

– Ormanda bir şey buldum ve bakman için sana getirdim, dedi. Eşikten içeri adım atmadı.

Kadın:

– Neymiş o? Göster bakayım! Ev içi tamtakır, birçok şeye ihtiyacımız var, diye haykırdı.

Oduncu pelerini açıp uyuyan çocuğu gösterdi.

Kadın:

– Vay başıma gelen! Kendi çocuklarımız yetmiyormuş gibi sofraya oturacak başka bir çocuk getiriyorsun? Peki, biz buna nasıl bakacağız, diye söylenerek kocasına ateş püskürdü.

Oduncu:

– Hayır, bu bir Yıldız Çocuk, diye cevap verdi. Çocuğun ormanda bulunuşunun garip öyküsünü anlattı. Ancak kadının sinirleri yatışmak bilmiyor, kocasına öfkeli öfkeli:

– Kendi çocuklarımıza ekmek bulamazken başkalarının çocuğunu mu besleyeceğiz? Peki bize kim bakacak? Karnımızı kim doyuracak, diye haykırdı.

Oduncu:

– Öyle söyleme, Allah serçeleri bile koruyup doyuruyor, diye cevap verdi. Tam o sırada ormandan gelen acı bir rüzgâr kadını titretti. Çeneleri çarparak:

– Kapıyı kapamayacak mısın? Evin içine zehir gibi rüzgâr doldu, üşüyorum, dedi.

Adam:

– Katı yüreklerin çarptığı evlerde, her zaman zehir gibi rüzgârlar esmez mi, diye sordu. Kadın hiç cevap vermedi, sessizce ateşe yaklaştı.

Biraz sonra dönüp kocasına baktı, gözleri yaşlarla doluydu. Adam hemen içeri girdi, çocuğu karısının kollarına bıraktı. O da çocuğu öpüp çocuklarından en küçüğünün yattığı küçük bir yatağa yatırdı. Ertesi sabah oduncu, çocuğun sarılı olduğu altın dokumalı pelerini alıp büyük bir sandığın içine yerleştirdi. Karısı da çocuğun boynundaki kehribar zinciri aynı sandığa koydu.

Yıldız Çocuk işte böylece oduncunun çocuklarıyla birlikte büyüdü. Onlarla aynı sofrada oturdu, onlara oyun arkadaşı oldu. Her yıl git gide güzelleşti. Öyle ki köyde oturan herkesin şaşkınlıktan parmakları ağızlarında kalıyordu. Çünkü kendilerinin esmer tenli, siyah saçlıydılar. O çocuk ise biçilmiş fildişi gibi beyaz ve incedi. Altın sarısı kıvrırcık saçları da zerrin çiçeğinin kıvrımları gibiydi. Dudakları kırmızı bir çiçeğin yapraklarına benziyordu. Gözleri berrak suyun kıyısında açan mor menekşeleri andırıyordu. Gövdesi de el değmemiş topraklarda yetişen nergisleri anımsatıyordu.

Ne var ki bu güzellik ona iyilik yerine hep kötülük getiriyordu. Çünkü çocuk her geçen gün bencil, acımasız, kibirli biri olup çıkmaktaydı. Kendisi yıldızdan düştüğü için soylu olduğunu düşünürdü. Oduncunun çocuklarıyla köyün öteki çocuklarını bayağı diye aşağı görürdü. Başlarına geçip onlara efendilik taslar:

– Sizler benim hizmetçilerimsiniz, derdi.

Yoksullara karşı çok acımasızdı. Körleri, sakatları taşlarla kovalayıp köyün dışına sürerdi. Başka

yerde dilenmeleri için onları zorlardı. Öyle ki sadaka istemek için eşkiyalardan başka kimse köye ikinci kez gelemez olmuştu. Gerçekten çocuk güzelliğe vurgun biriydi. Gücsüzlerle çirkinleri alaya alır, onlarla eğlenirdi, yalnızca kendisini severdi. Yazın rüzgârın esmediği durgun havalarda, meyve bahçesindeki kuyunun başına uzanırdı. Hayranlıkla suda kendi yüzünün olağanüstü güzelliğini seyrederdi. Kendi güzelliğinin verdiği kıvançla gülerdi.

Çoğu kez oduncuyla karısı onu azarlayarak:

– Kimsesiz, yardımcısız kalanlara senin yaptıklarını biz sana yaptık mı? Acınacak durumda olan insanlara karşı neden bu kadar katıydın, derlerdi.

Çoğu kez yaşlı din adamı da onu yanına çağırıp:

– Sinek bile senin kardeşindir, ona ilişme. Ormanlarda uçan kuşların özgürlüğü vardır, kendi zevkin için onları tutma. Kör yılanı da köstebeği de Allah yarattı. Hepsinin kendine göre bir görevi var. Sen kim oluyorsun ki Allah'ın yarattıklarına zulmediyorsun? Bütün varlıklar Allah'a şükrediyor, diye dünyadaki bütün canlıları sevmesini, onlara karşı iyi davranmasını öğretmeye çalışırdı.

Ama Yıldız Çocuk, bu sözlerin hiçbirine aldırmaz. Somurtur, dudak büker, yine acımasız davranışlarını sürdürürdü. Arkadaşları da onun peşini bırakmazlardı, çünkü güzeldi. Ayağına çabuktu, flüt çalıp şarkı söylemekte de birinciydi. Yıldız Çocuk nereye çekerse oraya giderler, o ne istese hemen yaparlardı. Onun emirlerine uya uya köy çocukları da tıpkı onun gibi taş yürekli olmuştu.

Günlerden bir gün, köyden yoksul bir dilenci kadın geçti. Giysileri yırtık pırtık, üstü başı paramparçaydı. Çıplak ayaklarını yollardaki taşlar parçalamış, kadıncağız çok bitkin görünüyordu. Büyük bir kestane ağacının altında dinlenmeye oturmuştu.

Ama Yıldız Çocuk, kadını görünce yanındaki arkadaşlarına:

– Bakın! Şu güzel, yeşil yapraklı ağacın altında pis bir dilenci kadın oturuyor. Haydi gidip şunu oradan kovalım, diye bağırdı.

Hemen kadının yanına yaklaşır ona taş atmaya, onunla alay etmeye başladı. Kadıncağız korku içinde baktı ama gözlerini de çocuğun üzerinden ayıramıyordu. Bu sırada biraz ötedeki çalılıkta kütük yaran oduncu, Yıldız Çocuk'un ne yaptığını gördü. Hemen koşup onu azarladı:

– Sen çok katı yürekli bir çocuksun! Acıma nedir bilmiyorsun! Bu zavallı kadın sana ne yaptı ki ona böyle davranıyorsun, dedi.

Öfkeden kıpkırmızı kesilen Yıldız Çocuk, ayağını hırsıyla yere vurarak:

– Sen kim oluyorsun da benim yaptıklarına karışıyorsun? Ben senin oğlun değilim ki dediklerini yapayım, dedi.

Oduncu:

– Doğru söylüyorsun ama seni ormanda bulduğum zaman, sana acı mıydın, dedi.

Kadın, bu sözleri duyunca çılgın atarak düşüp bayıldı. Oduncu, baygın kadını kendi evine kadar taşıdı. Karısı da hemen onun yardımına koştu. Kadın ayılınca önüne yiyecek içecek getirdiler. Rahatına bakmasını söyleyerek gönlünü aldılar.

Ancak kadın ne yedi ne içti. Oduncuya dönüp:

– Çocuğu ormanda bulduğunu söylemiştin değil mi? Yoksa bundan on yıl önce miydi, diye sordu.

Oduncu:

– Evet, ormanda bulmuştum onu. Hem de budan tam on yıl önceydi, dedi.

Kadın:

– Peki, üzerinde neler vardı? Boynunda kehribar bir zincir var mıydı? Üzeri yıldız işlemeli, altından dokunmuş bir pelerine sarılı değil miydi, diye sordu.

Oduncu: “Evet, söyledikleriniz doğru.” dedi. Sonra, pelerinle kehribar zinciri saklı bulunduğu sandıktan çıkarıp gösterdi.

Bunları gören kadın sevinçten ağlamaya başladı:

– Bu çocuk, benim ormanda kaybettiğim küçük oğlum. Yalvarırım, onu hemen buraya çağırın. Onu bulmak için yıllardır dünyada dolaşmadığım yer kalmadı, dedi.

Oduncuyla karısı dışarı çıktılar, Yıldız Çocuk’u çağırıp:

– Haydi, eve gir, içeride seni annen bekliyor, dediler.

Çocuk, büyük bir merak ve sevinçle, koşa koşa içeri girdi. Ama içeride kendisini bekleyen kadını görünce dudak büküp:

– Hani, annem nerdeymiş? Ben burada dilenci kadından başka kimseyi göremiyorum, diye alay etti.

Kadın da:

– Senin annen benim, diye ona cevap verdi.

Yıldız Çocuk, öfkeyle:

– Sen çıldırmışsın! Ben senin oğlun filan değilim! Sen eski elbiseler içinde çirkin bir dilencisin. Hemen buradan git de o çirkin yüzünü daha fazla görmeyeyim, diye bağırdı.

Kadın:

– Hayır, gerçekten sen benim ormanda kaybettiğim küçük oğlumsun, diye haykırdı. Dizlerinin üstüne çökerek kollarını çocuğa doğru uzattı: “Haydutlar seni benden çalıp ormanda ölüme terk

ettiler. Fakat ben seni görünce hemen tanıdım. İşaretleri de bildim. Altın kumaştan pelerinle kehribar zinciri görünce hiç şüphem kalmadı. Haydi, yavrum, yalvarırım benimle gel, seni aramak için bütün dünyayı dolaştım. Gel benimle oğlum, çünkü senin sevgine ihtiyacım var, diye yalvardı.

Fakat Yıldız Çocuk, yerinden bile kıpırdamadı. Kadıncağıza yüreğinin kapılarını kapadı. Şimdi odanın içinde üzüntüsünden ağlayan kadının hıçkırıklarından başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Sonunda Yıldız Çocuk haşın ve sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Ben kendimi senin gibi bir dilencinin değil, bir yıldızın çocuğu sanıyordum. Gerçekten sen benim annemsen, bunu düşün de uzaklarda kal. Buraya gelip de bana daha fazla utanç vermezsen iyi edersin. Onun için hemen buradan git ve bir daha sakın karşıma çıkma, dedi.

Kadın:

– Ah oğlum ah! Çok yazık! Gitmeden önce beni bir kez öpmez misin? Seni buluncaya kadar çok acı çektim, diye ağladı.

Yıldız Çocuk:

– Asla! Yüzüne bakılamayacak kadar çirkinsin. Seni öpmektense zehirli yılanları, kara kurbağaları öperim, daha iyi, dedi.

Kadıncağız da kalkıp acı acı ağlayarak ormanın yolunu tuttu. Yıldız Çocuk, onun gittiğini görünce çok sevindi ve arkadaşlarının yanına oynamaya gitti.

Fakat arkadaşları onu görünce dalga geçerek:

– Aaa, sen kara kurbağalar kadar çirkin, karayılanlar gibi iğrenç görünüyorsun. Hemen buradan git, bizimle oynamanı istemiyoruz, diye bağıışıp onu bahçeden kovdular.

Yıldız Çocuk, bu sözleri duyunca kaşlarını çatarak: “Bunlar, bana ne söylediklerini bilmiyorlar. Hemen kuyunun başına gidip bakayım, o bana kendi güzelliğini gösterir.” diye kendi kendine mırıldandı.

Böylece hemen kuyunun başına gitti, sudaki aksine bakınca bir de ne görsün! Eyvah! Baştan ayağa çok çirkin bir görüntüye bürünmüştü. Kendini çimenlerin üstüne atıp ağlamaya başladı. Bir taraftan da kendi kendine konuşuyordu. “Kesinlikle yaptığım kötülüğün cezasını çekiyorum. Öyle ya annemi inkâr ettim ve onu kovdum. Ona karşı çok kibirli ve acımasız davrandım. Bunun için ben de bütün dünyayı dolaşıp onu arayacağım, onu buluncaya dek bu dünyada bana huzur yok!”

Tam bu sırada oduncunun küçük çocuğu yanına gelerek elini onun omzuna koydu:

– Güzelliğini yitirmişsen ne zararı var? Bizimle kal, ben seninle alay etmem, dedi.

Çocuk da ona:

– Hayır! Ben anneme karşı çok acımasız davrandım, onun kalbini kırdım. Bunun için hemen yollara düşüp annemi aramalıyım. Dünyanın neresinde olursa olsun onu bulup beni affetmesini isteyeceğim, dedi.

Böylece hemen koşarak ormana daldı ve annesine seslendi ama hiçbir karşılık alamadı. Bütün gün onu çağırırdı, güneş batınca da yaprakların üstünde uzanarak uykuya daldı. Onu gören kuşlar ve hayvanlar da kendilerine yaptığı kötülükleri hatırlayınca hemen çocuğun yanından kaçıyorlardı. Şimdi Yıldız Çocuk, yapayalnızdı.

Sabah olunca uyandı, ağaçlardan birkaç yabani yemiş koparıp yedi. Koca ormanın içinde hıçkırıkla ağlayarak yola düştü. Yolda rast geldiği her canlıya: “Annemi gördünüz mü?” diye soruyordu.

Köstebeğe sordu: “Sen toprağın altına girebiliyorsun, söyle bana annem orada mı?”

Köstebek:

– Sen benim gözlerimi kör ettin, ben nereden bilebilirim, diye cevap verdi.

Yıldız Çocuk sonra keten kuşuna sordu: “Sen yüksek ağaçların tepesinden uçup bütün dünyayı görebilirsin. Söyle bana, annemi gördün mü?”

Keten kuşu da:

– Sen kendi keyfin için benim kanatlarımı yoldun. Şimdi nasıl uçabilirim, dedi.

Çocuk, köknar ağacının kovuğunda tek başına yaşayan sincaba: “Annem nerde?” diye sordu.

Sincap da:

– Sen benim annemi öldürdün! Şimdi de kendininkini mi öldürmek istiyorsun, dedi.

Yıldız Çocuk, ağlayarak başını öne eğdi. Tüm canlılardan kendisini bağışlamalarını dileyip Allah’a dua etti ve tekrar annesini aramak için yollara düştü.

Yola çıktığının üçüncü günü ormanın öbür başına varıp ovaya indi.

Köylerin içinden geçerken çocuklar onunla eğlenip onu taşa tuttular. Dış görüntüsü çirkindi. Tarlalarda çalışan çiftçiler onu hemen kovuyorlardı. Ona acıyan hiç kimse çıkmadı...

Çocuk, tam üç yıl dere tepe demeden bütün dünyayı dolaştı. Fakat kendisine karşı sevgi, şefkat, anlayış gösteren hiç kimseyle karşılaşmadı. Tıpkı kibirlendiği günlerdeki gibi herkes de ona tepeden bakıp onunla alay etti. Hiç kimse acısını paylaşmadı.

Sonunda bir akşamüstü ırmağın kenarına kurulmuş, etrafı yüksek surlarla çevrili bir şehrin kapısına geldi. Yorgun argın bir şekilde içeriye girmek istedi. Fakat kapıda nöbet tutan askerler, ellerindeki mızrakları kapıya siper ederek onun yolunu kestiler. Sertçe:

– Bu şehirde ne arıyorsun, diye sordular.

Yıldız Çocuk:

– Annemi arıyorum. Yalvarırım size, lütfen bana izin verin de içeriye gireyim. Belki annemi burada bulabilirim, dedi.

Fakat nöbetçi askerler onunla alay ettiler. İçlerinden biri, elindeki kalkanı yere bırakıp:

– Açıkçası annenin seni görünce sevineceğini sanmıyorum. Çünkü sen çok çirkin ve kötü görünüyorsun. Hadi defol buradan! Senin annen burada yaşamıyor, dedi.

Elinde sarı sancak tutan bir başka asker de: “Senin annen kimdir, onu niçin arıyorsun?” diye sordu.

Yıldız Çocuk:

– Annem de tıpkı benim gibi bir dilencidir. Ona çok kötü davrandım. Yalvarırım, izin verin de geçeyim. Annem buradaysa ondan beni bağışlamasını isteyeyim, diye karşılık verdi.

Ama askerler, ellerindeki mızraklarla onu itekleyerek içeriye girmesine izin vermediler.

Yıldız Çocuk, ağlaya ağlaya şehrin kapısından ayrılıyordu. O sırada, zırhı altın kakma çiçeklerle süslü, başında miğferi olan atlı bir subay, askerlere doğru geldi. İçeri girmek için izin isteyen kim olduğunu sordu. Askerler de ona:

– Dilenci olan annesini arayan bir dilenci çocukmuş. Biz de onu kovarak şehre girmesine izin vermedik, diye cevap verdiler.

Yeni gelen adam da gülerek:

– Hayır, onu kovmayın. Bu dilenciye köle olarak satarız, diye haykırdı.

O sırada yanlarından geçmekte olan hain suratlı ihtiyar bir adam: “İstediğiniz fiyata onu ben alırım.” dedi. Parayı ödedikten sonra Yıldız Çocuk’un elinden tutup şehre girdiler.

Birçok sokaktan geçtiler. Daha sonra, duvarın içine açılan küçük bir kapının önünde durdular. İhtiyar adam, oymalı yeşim taşlı yüzüğü ile kapıya dokununca kapı açılıverdi. Beş basamağı olan pirinç kaplamalı merdivenden indiler. Küplerin bulunduğu bahçeye girdiler. İhtiyar adam, başındaki sarıktan desenli ipek bir kumaş çıkararak Yıldız Çocuk’un gözlerini bağladı ve onu önüne katıp yürüttü. Gözlerindeki bağ çıkarılınca Yıldız Çocuk, kendisini boynuzdan yapılmış bir fenerin aydınlattığı zindanda buldu.

İhtiyar adam, büyük bir tahta tabağın içine küflü bir parça ekmek koydu: “Hadi ye!” diye çocuğa uzattı. Bir bardak da acı su koyup: “İç, hadi!” dedi.

Çocuk, ekmeği yiyip suyu içti. İhtiyar adam dışarı çıkarak kapıyı onun üstünden kilitledi. Kalın demir bir zincirle sınıksıkı bağladı, gitti.

Ertesi sabah, ihtiyar adam, çocuğun yanına gelip zindanın kapısını açtı.

Yıldız Çocuk’a:

– Giaours adlı bu şehrin yakınlarındaki ormanda üç altın parçası var. Birincisi beyaz, ikincisi sarı, üçüncüsü de kırmızı altın. Bugün bana beyaz altın parçasını getireceksin. Getirmeyecek olursan sana yüz değnek vuracağım. Hadi bakalım, hemen ayağa kalk ve yola çık. Gün batarken seni bahçe kapısında bekliyor olacağım. Ya beyaz altını bulup getirirsin ya da yüz değnek yersin. Artık sen benim kölemsin, seni parayla satın aldım, dedi.

Sonra Yıldız Çocuk’un gözlerini yine o desenli ipek kumaşla bağladı. Onu bahçeden geçirerek beş basamaklı pirinç merdivenden yukarı çıkardı. Küçük kapıyı da parmağındaki yeşil yüzükle açtıktan sonra Yıldız Çocuk’u sokağa bıraktı.

Yıldız Çocuk, şehrin kapısından çıkıp sihirbazın sözünü ettiği ormanı arayıp buldu.

Bu orman, dışardan bakılınca cıvıldaayan kuşlarla, hoş kokulu çiçeklerle çok güzel görünüyordu. Bu

nedenle Yıldız Çocuk, sevinçle ormanın içine daldı. Ne var ki ormanın dışardan görünümü aldattıydı. Bu güzelliğin ona pek yararı dokunmadı. Çünkü ne yana giderse gitsin her adım atışında yırtıcı sert çalılar fişkirip çevresini sarıyordu. Isırgan otları, devedikenleri hançer gibi dikenleriyle onu yaralıyordu. Yıldız Çocuk, dayanılmaz acılar içinde ormanda ilerlemeye çalışıyordu. Sabahtan öğleye, öğleden gün batıncaya kadar yaşlı adamın söylediği beyaz altın parçasını aradığı hâlde hiçbir yerde bulamadı. Gün batarken evin yolunu tuttu. Başına gelecekleri bildiği için hıçkırma hıçkırma ağlıyordu.

Fakat tam ormanın sonuna yaklaştığı sırada, bir çalılığın arasından çığlığa benzer bir ses işitti. Kendi üzüntüsünü unutarak hemen çalılıkların arasına koştu. Orada avcılarının kurduğu tuzığa yakalanmış bir tavşan gördü.

Yıldız Çocuk, hayvancağıza acıdı; onu takıldığı tuzaktan kurtardı: “Ben bir köle parçasıyım ama seni özgürlüğüne kavuşturacağım.” dedi.

Tavşan ona cevap olarak:

– Evet, gerçekten de bana özgürlüğümü bağışladın. Şimdi buna karşılık ben sana ne verebilirim, diye sordu.

Yıldız Çocuk da:

– Beyaz bir altın parçası arıyorum ama onu hiçbir yerde bulamadım. Eğer onu bulamadan eve dönersem sahibim beni dövecek, dedi.

Tavşan:

– Benimle gel, seni beyaz altının bulunduğu yere götüreyim. Onun nerede, hem de niçin saklı olduğunu biliyorum, dedi.

Böylece Yıldız Çocuk, tavşanla birlikte ormanın içine daldı. Birde ne görsün! Sabahtan beri arayıp durduğu beyaz altın parçası, büyük bir meşe ağacının kovuğunda duruyor. İçi sevinçle dolan Yıldız Çocuk, altını kovuktan alarak tavşana döndü:

– Sana yaptığım yardımın karşılığını bana fazlasıyla ödedin. Sana gösterdiğim iyiliğe yüz kat iyilikle karşılık verdin, dedi.

Tavşan:

– Hayır, sen bana nasıl davrandıysan, ben de sana öyle davrandım, dedi. Daha sonra koşarak oradan uzaklaştı. Yıldız Çocuk da şehrin yolunu tuttu.

Şehrin kapısının önünde cüzamlı biri oturuyordu. Yüzü koyu gri, keten bir başlıkla örtülmüştü. Kor gibi yanan gözleri görünüyordu. Yıldız Çocuk’un yaklaştığını görünce elindeki tahta bir tabağa vurup çingırağını çalarak:

– Bana biraz para ver! Açlıktan ölmek üzereyim. Beni şehirden attılar. Hâlime acıyacak hiç kimsem yok, diye çocuğa seslendi.

Yıldız Çocuk:

– Ne yazık ki yanımda sadece bir altın parçası var. Eğer onu sahibime götürmezsem beni dövecek. Çünkü ben bir köleyim, diye karşılık verdi.

Fakat hasta adam öyle yalvarıp yakardı ki, sonunda Yıldız Çocuk acıyarak beyaz altını ona verdi.

Sonra yaşlı adamın evine gitti. Eve gelince kapıyı sihirbaz açtı, çocuğu içeri götürdü: “Beyaz altın parçasını getirdin mi?” diye sordu.

Yıldız Çocuk:

– Hayır, getirmediğim, diye cevap verince yaşlı adam da üstüne atılıp onu dövdü. Sonra önüne boş tahta tabağı koyup: “Hadi ye!” dedi. Boş bir bardak uzatıp: “İç hadi!” dedi. Sonra çocuğu tekrar

zindana attı.

Ertesi gün yaşlı adam, çocuğun yanına gelerek:

– Bugün bana sarı altın parçasını getireceksin. Eğer getirmezsin seni ölünceye kadar yanımda kölem olarak tutacağım. Ayrıca üç yüz değnek vuracağım, dedi.

Yıldız Çocuk da tekrar ormanın yolunu tuttu. Bütün gün sarı altın parçasını aradıysa da hiçbir yerde bulamadı. Gün batarken yere oturup hıçkırarak ağlamaya başladı. O böyle ağlarken bir gün önce tuzaktan kurtardığı küçük tavşan çıkageldi.

Tavşan ona:

– Neden ağlıyorsun, bu defa ormanda ne arıyorsun, diye sordu.

Yıldız Çocuk da:

– Burada saklı olan sarı bir altın parçasını arıyorum. Onu bulamazsam sahibim beni dövecek ve ölünceye kadar beni kölesi olarak tutacak, dedi.

Tavşan: “Gel, peşimden!” diye bağırarak ormanın içinde koşmaya başladı. Bir su birikintisinin yanına gelene kadar koştu. Sarı altın parçası orada, suyun dibinde duruyordu.

Yıldız Çocuk:

– Sana nasıl teşekkür edebilirim? İkinci defa başımı beladan kurtardın, dedi.

Tavşan:

– Hayır, önce sen bana acıydın ve beni düştüğüm tuzaktan kurtardın, diyerek hızla oradan uzaklaştı.

Yıldız Çocuk da sarı altın parçasını alıp kesesine yerleştirdi. Hızlı adımlarla şehrin yolunu tuttu. Fakat onun geldiğini gören hasta adam hemen yanına koşup yere diz çöktü:

– Bana biraz para ver, yoksa açlıktan öleceğim, diye yalvardı.

Yıldız Çocuk da:

– Para olarak kesemde sadece sarı bir altın parçası var. Eğer onu sahibime götürmezsem beni dövecek. Ömür boyu da kölesi olarak beni yanında alıkoyacak, diye karşılık verdi.

Fakat hasta adam öyle yana yakıla yalvardı ki onu kandırdı. Sonunda Yıldız Çocuk acıyıp sarı altın parçasını ona verdi.

Eve gelince kapıyı yaşlı adam açtı, kolundan tutup onu içeri aldı ve: “Sarı altın parçasını getirdin mi?” diye sordu.

Yıldız Çocuk da: “Yok, getirmedim!” diye cevap verince yaşlı adam onu dövdü. Elini ayağını zincirlerle bağlayıp onu tekrar zindana attı.

Ertesi sabah yaşlı adam, Yıldız Çocuk’un yanına gelip:

– Bugün bana kırmızı altın parçasını getirirsen seni özgürlüğüne kavuşturacağım. Eğer getirmezsen kesinlikle seni öldüreceğim, dedi.

Yıldız Çocuk tekrar ormana gitti, bütün gün kırmızı altın parçasını aradı ama hiçbir yerde bulamadı. Akşamüzeri oturup ağlamaya başladı. Hıçkırıklarını duyan küçük tavşan koşarak çocuğun yanına geldi.

Tavşan, ona:

– Aradığın kırmızı altın parçası arkandaki şu mağaranın içinde saklıdır. Hadi artık ağlamayı bırak da sevin, dedi.

Yıldız Çocuk:

– Seni nasıl ödüllendirebilirim, diye sordu. Bak bununla üçüncü kez yardımınıza yetişiyorsun.

Tavşan:

– Hayır, beni ödüllendirmene gerek yok. İlk önce sen bana acıydın ve hayatımı kurtardın, dedikten

sonra koşarak oradan uzaklaştı.

Böylece Yıldız Çocuk mağaraya girdi ve mağaranın en dip köşesinde kırmızı altın parçasını buldu. Altını alıp kesesine yerleştirdi, hızlı adımlarla şehrin yolunu tuttu. Hasta adam, onun geldiğini görünce yolun ortasına çıkıp durdu: “Kırmızı altın parçasını bana ver, yoksa öleceğim.” diye bağırdı.

Yıldız Çocuk ona yine acıdı:

– Senin buna benden daha çok ihtiyacın var, diyerek kırmızı altını ona verdi. Ancak, başına gelecekleri bildiği için içinde büyük bir sıkıntı vardı.

Ama o da ne? Şehrin kapısından geçerken nöbetçilerin hepsi saygıyla yerlere kadar eğilip selam durdular: “Efendimiz ne kadar da güzel!” diye bağıştılar. Şehirdeki bir sürü insan da:

– Dünyada böyle güzel görülmemiştir, diyerek onun peşine düştü. Yıldız Çocuk, ağlamaya başladı ve kendi kendine: “Benimle alay ediyorlar, dış görünüşümle eğleniyorlar.” diye düşündü.

Peşindeki kalabalık iyice çoğaldı. Bir an Yıldız Çocuk, yolunu kaybetti ve sonunda kendini kralın sarayının önündeki meydanda buldu.

Tam o sırada sarayın kapıları açıldı. Yüksek rütbeli görevliler onu karşılamaya koştular. Hepsi Yıldız Çocuk’un önünde eğilip:

– Sen bizim, uzun yıllardır yolunu beklediğimiz efendimizsin. Kralımızın oğlusun, dediler.

Yıldız Çocuk da onlara:

– Ben kralın oğlu filan değilim, yoksul bir dilenci kadının oğluyum. Hem siz benim güzel olduğumu nasıl söylersiniz! Çünkü ben ne kadar çirkin olduğumu biliyorum, dedi.

O zaman, zırhı altın kabartma çiçeklerle süslü, başında miğferi olan adam kalkanını kaldırarak:

– Efendi’imiz, güzel olmadığımızı nasıl söyleyebilirsiniz, diye haykırdı.

Yıldız Çocuk, adamın yüzüne doğru uzattığı kalkana bakınca bir de ne görsün! Yüzü tıpkı eskisi gibiydi, güzelliği geri gelmişti. Ayrıca gözlerinin içinde bu güne dek görmediği güzellikte bir ışık parlıyordu.

Sarayın yüksek rütbeli görevlileri, diz çökerek:

– Bizi yönetecek olan Prens’in bugün aramıza geleceği önceden bildirilmişti. Onun için efendimiz bu tacı başınıza takın. Şu asayı da elinize alın. Adaletli ve merhametli bir kral olarak başımıza geçin, dediler.

Fakat Yıldız Çocuk onlara:

– Ben kral olmaya layık biri değilim çünkü beni dünyaya getiren annemi aşağıladım. Onu bulup kendimi bağışlatıncaya kadar bana dünyada rahat yüzü yok. Bunun için, bırakın da gideyim. Bana layık gördüğünüz bu asa ile tacı kabul edemem. Yine diyar diyar dolaşıp annemi arayacağım, dedi.

Böyle dedikten sonra şehrin kapısına giden yoldaki kalabalık dikkatini çekti. Kalabalığın arasında annesi olan dilenci kadın ile yolun kenarında dilenen hasta adamı gördü.

Yıldız Çocuk, dudaklarının arasından bir sevinç ııııııı kopararak koştı. Dilenci kadının yanına gidip diz çöktü ve ağlayarak annesinin ayaklarındaki yaraları öpmeye başladı.

Başını tozlu yerlere eğmiş, yürekleri parçalayan hıçkırıklarla ağlıyordu:

– Anneciğim, kibrime yenik düşüp seni horladım. Lütfen beni affet! Anneciğim ben senden nefret ettim, şimdi sen bana sevgini göster. Anneciğim, ben seni yanımdan kovdum. Lütfen sen şimdi çocuğunu yanına al, diye yalvardı.

Ne var ki dilenci kadın ağzını açıp tek bir söz bile söylemedi.

O zaman Yıldız Çocuk, ellerini uzatıp hasta adamın beyaz ayaklarına sarıldı ve:

– Üç kez sana acıyıp merhamet ettim. Yalvarırım annem benimle bir kerecik olsun konuşsun, dedi. Ama hasta adam da ona cevap vermedi.

Yıldız Çocuk, yine hıçkırıklarla ağlayarak: “Anneciğim, çektiğim bu acılara dayanamıyorum artık!” dedi. “Beni bağışladığını söyle, sonra tekrar ormana döneceğim.”

O zaman dilenci kadın elini oğlunun başına koyup:

– Ayağa kalk, dedi.

Hasta adam da elini onun başına koyup:

– Haydi, ayağa kalk, dedi.

Yıldız Çocuk, onların isteklerini yerine getirip ayağa kalktı. Başını kaldırıp bakınca karşısında Kral ve Kraliçe’yi gördü. Kraliçe (annesi) ona hasta adamı göstererek:

– Bu, senin merhamet gösterip yardım ettiğin kişi babandır, dedi.

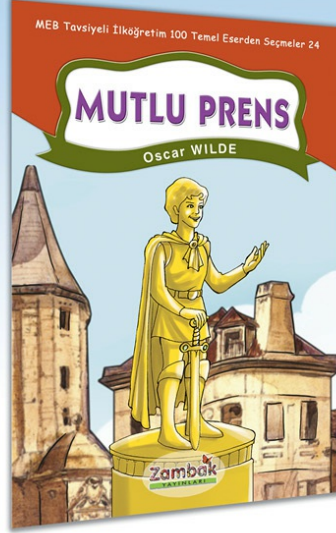
Kral (babası) da:

– Bu, ayaklarını gözyaşlarıyla yıkadığın ise annendir, dedi.

İkisi de Yıldız Çocuk’un boynuna sarılıp onu öptüler. Saraya götürdüler ve güzel kıyafetler giydirdiler. Başına tacı geçirip eline hükümdarlık esasını verdiler. O da nehir boyuna kurulmuş bu şehrin hükümdarı oldu, orayı yönetti.

Herkese karşı çok merhametli ve adil davrandı. Kötü kalpli yaşlı adamı şehirden uzaklaştırdı. Oduncu ile karısına değerli hediyeler gönderip çocuklarını da önemli görevlere getirdi. Kuşlara ve hayvanlara zarar verilmemesini emretti. Herkese sevgi, şefkat ve hoşgörüyü öğretti. Fakirlerin karnını doyurdu. Öksüzler, yetimler hep gözetildi. Ülkesi barış ve bolluk içinde yaşadı.

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler

1. TİLKİ İLE TAVŞAN
2. İHTİYAR AT
3. KAVAL ÇALAN BALIKÇI
4. PAPAĞAN İLE KEDİ
5. ÇINAR AĞACI
6. ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU
7. ESKİ EV
8. TİMUR'UN FİLLERİ
9. KURT AVI
10. RÜYA
11. ÇOBAN İLE KRAL
12. İKİ DOST
13. KUYUDAKİ TİLKİ
14. TAVUS KUŞU
15. BAKKAL İLE PAPAĞAN
16. ÜÇ ÖĞÜT
17. KÜTÜK
18. PEMBE İNCİLİ KAFTAN
19. ALTIN IŞIK
20. ŞERMİN
21. DUT YEMİŞ BÜLBÜL
22. KÜLAH
23. GİZLİ MABET
24. MUTLU PRENS
25. BİLLUR KÖŞK
26. GULİVER'İN GEZİLERİ
27. HEİDİ
28. ALİCE HARİKALAR DİYARINDA
29. GEÇTİ BOR'UN PAZARI
30. YARIM ELMA

Zambak
YAYINLARI

